

Slovo k povzbuzení na neděli 11. října 2026, na **28. neděli v mezidobí – A**
Biblická čtení: Iz 25,6-10a; Ž 23; Flp 4,12-14.19-20; Mt 22,1-14

Milé sestry, milí bratři,

hostina, pozvání na hostinu, svatební šaty či vnitřní svoboda. Jsou momenty dnešních biblických čtení.

Hostina, svatební hostina, hody na hoře Hospodinově jsou známou biblickou metaforou. Metaforou Boží blízkosti, Božího království, Mesiášského času, vnitřního štěstí či věčnosti. Tak tomu bylo už ve Starém zákoně, dnes jsme takové zaslíbení slyšeli u proroka Izaiáše. Tak tomu je i v Zákoně novém, jak nám řeklo například dnešní podobenství.

Kristus je toho všeho uskutečněním. Jeho příchodem začíná **hostina**. Jeho **blízkost** je touto hostinou, **on sám** je hostitelem i ženichem, dokonce i svátečním pokrmem a nápojem, chlebem a vínem, hostí a dává se jíst a pít. **Vírou**, jedinečně pak v **eucharistii** a jedou v nebi. Každá taková hostina člověka **syťí**, hostina **chutná**, hostina dává **sílu**, dává možnost **se setkat** s druhými lidmi, být a komunikovat s nimi, hostina **těší**, je svátečním **vytržením** z běžného života, často „slzavého údolí“. Aby člověk měl sílu jím dál jít. Hostina zasahuje **nitro člověka**, aby se její dobrá chuť nějak přelila i do všedního života.

Boží hostina, mesiánská hostina Beránkova, **syťí Bohem**, dává Boží dobrou **sílu** a Boží **chuť** do života.

K takovéto hostině jsou **pozváni všichni** lidé, ze všech koutů světa, jak čteme u proroka i v evangeliu. Všichni jsme pozváni **věřit v Boha skrze Krista**, věřit v Boha skrze Ježíšův životní příběh. Být s ním na hostině.

Pozvání je však třeba **přijmout**, jak pregnantně vyjádřilo dnešní Ježíšovo podobenství. Víra je sice předně **darem**, rozdílením vztahu, ale je i **aktem vůle**, plodem naší snahy. Našeho **hledání**, našeho **dání přednosti**, našeho slyšení pozvání, někdy i **opuštění** něčeho jiného. Je dáním **času** a prostoru. Je to **životní volba**, životní cesta, **přizpůsobení života** vztahu s Bohem, s Ježíšem, nechání se tímto vztahem **vést**, nasměrovat.

I šaty, **svatební šaty** jsou krásnou metaforou. „**Šaty dělají člověka**“ se někdy říkává. Je to možná trochu laciné, povrchní, nicméně nakonec celkem výstižné a pravdivé. Šaty jsou přeci něčím, do čeho se člověk **obléká**, čím se nějak **vyjadřuje**, s čím se **identifikuje**, čím se někam **zařazuje**. Má-li tedy možnost volby. Šaty člověka zároveň **chrání** a **hřejí**. Svými šaty člověk může své okolí **potěšit i odpudit**. Šaty člověk **přizpůsobuje** prostředí, kam jde, kudy kráčí. Tomu, co dělá. A tak dále.

Šaty jsou proto i výraznou **biblickou metaforou**. Už proroci zaslibovali, že Bůh **očistí** pošpiněné šaty člověka. «Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna», píše Izaiáš. **Kristus** se na hoře ukázal apoštolů **v šatu** tak bílém a zářivém, že žádný bělič na zemi by jej nedokázal tak vybělit. Podle zářivého šatu měli apoštolové na hoře proměnění odušit jeho Božství. Nemocná žena se chtěla dotknout třeba jen **lemu Ježíšova roucha** s vírou, že i to bude stačit, aby byla uzdravena. Čteme v evangeliu. **Máme se obléci** do Krista, máme obléci člověka nového, svléknout toho starého s jeho nepravostí, říká na jednom místě svatý Pavel. V nebi budou ti, kteří si **doběla** vyperou své **šaty v krvi Beránkově**, slyšíme v Apokalypse. A tak dále, a tak dále.

Šaty jsou naší **vnější stránkou**, naší **podobou**. Ne ve smyslu něčeho jen povrchního. Ale ve smyslu, že šaty jsou obrazem, **zhmotněním** všeho, čím a jak **komunikujeme** se svým okolím, jsou metaforou **tvaru, způsobu, formy** našeho pozemského **života**. Šaty jsou zároveň **odrazem** našeho **srdce**, šaty jsou naše **slova a činy**, naše **gesta**, naše **tvář**. Šaty na sobě nesou naši životní **historii**, náš vlastní příběh. Jsou čisté anebo pošpiněné.

Bůh, Kristus dokáže svatební šaty člověka **čistit a spravit**. A skrze ně i naše **srdce**, které je do nich oblečné. Pokud ovšem člověk toto Boží pozvání **přijme**, otevře se mu, zkusí mu přizpůsobit svůj život, svůj životní program. Pokud se **obleče do Krista**.

Evangelijní podobenství předznamenané prvním čtením a žalmem nám tak připomíná, abychom **pozvání Boží** stále znovu **přijímali**, rozebíhali se za ním. Pozvání **ke vztahu s Bohem skrze Ježíše**, skrze šifru jeho životního příběhu (chceme-li). Aby tento vztah mohl **měnit šaty**, tvar našeho života **k lepšímu**, aby naše šaty **očist'oval a spravoval**. A skrze ně i naše **nitro**. Je to pozvání **na horu**, na **hostinu**, i tu **eucharistickou**. Na hostinu, která dává **sílu a chuť**, vytrhává z běžného, vyvádí ze „slzavého údolí“, dává se setkat s Bohem, ale i s lidmi, je tak **předchutí nebe**, je nebem na zemi.

Druhé čtení z Listu **Filipanům**, z listu adresovaného patrně nejstarší křesťanské církevní obci na evropském kontinentu, můžeme číst i jako **Pavlovo vyznání**, k čemu mu právě **účast na svatební hostině Beránkově** dává sílu: Že je **vnitřně svobodný** («všechno mohu v tom, který mi dává sílu»). Že všechno může **snášet, unést**, hojnost i nedostatek, ničím se nenechá zotročit ani zlomit («seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem»). A že je to jeho vlastní **slabost a křehkost**, které ho stále znovu ženou hledat sílu a pomoc u Boha («když jsem slabý, právě tehdy jsem silný»). Přičemž dokáže být vděčný i za blízkost a pomoc **lidí**, vnímá je, nepřehlíží je («jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení»). To vše píše Pavel **z vězení**, určitě nějak „slzavého údolí“, do kterého byl pro hlásání evangelia vržen.

Milé sestry, milí bratři, „slzavé údolí“ je další metafora, už biblická, metafora těžkostí, bolestí a starostí lidského života. Náš život je – vedle všeho krásného a radostného – někdy také takovým slzavým údolím. I proto stále znovu zaznívá Boží **pozvání na hostinu**. Abychom měli **sílu** slzavým údolím kráčet dál, a to **v šatech dobra**, na kterém jedině záleží.

A možná stojí za to připomenout, že jímavou modlitbu **Zdravas Královno** (*Salve regina*), skrze kterou si slzavé údolí (*lacrimarum vallis*) asi nejčastěji připomínáme, složil v 11. století mnich (Hermann von Reichenau), který byl celý ochrnutý (proto byl tak nazývaný **Heřman Chromý**). A přesto **vnitřně svobodný** a jistě **laskavý**, pročez také uctíváný jako svatý.